

1. Vianočné ráno

Začnime teda vianočným ránom na Bažantej farme, v detskej izbe. Katka s Klárou ešte ospalo ležia v posteli a oddávajú sa svojim myšlienkam. Prvý vianočný sviatok je skvelý deň na to, aby si človek dlhšie pospal a trochu poleňošil, no obe dievčatá sa zobudili priskoro. Stále boli z udalostí posledných štyridsiaticich ôsmich hodín značne rozrušené. Ešte to samy celkom dobre nechápali.

Všetko sa začalo pred dvomi dňami. Náhodou sa zoznámili s mladým koňom Azurom a dozvedeli sa, že ho chce jeho majiteľ, obchodník s koňmi Waldemar Pejn, odviezť na bitúnok. S veľkým nasadením a poriadnou dávkou šťastia dokázali usvedčiť Waldemara Pejna z týrania zvierat a dostať Azura do bezpečia, na farmu Katkinho otca. Nečakane im teda odvčera pribudol nový kôň.

Dojaté udalostami posledných dní pozerali priamo z postele von oknom. Vyšlo slnko. Obloha bola mimoriadne pekne sfarbená, žiarila modrastou farbou. Katka uvažovala, ako ten odtieň farby nazvať, keď ju z myšlienok vytrhla sesternica.

„Musím sa ťa na niečo spýtať,“ ozvala sa rozochvene Klára.

„Hm?“ malátne zamrmlala Katka.

„Na niečo vážne,“ pokračovala potichu Klára a ani na sesternicu nepozrela.

Katka sa posadila na posteli. „Dobre teda, o čo vlastne ide? O Azura?“

„Áno... nie... teda nepriamo,“ bľabotala ďalej.

Katka zachmúrene pozrela na sesternicu. Takýto spôsob vyjadrovania sa nehodil k inokedy takej priamej Kláre. Sesternica zbadala jej pohľad a vzdychla si. „Teda... vlastne som ti to nechcela povedať, ale, žiaľ, musím.“

Katka spýtavo nadvihla obočie.

Klára sa zhlboka nadýchla:

„Skôr než moji rodičia odcestovali na Floridu, ocko mi povedal...“

zakázal mi, aby som o tom s tebou hovorila...
ale myslím, že musím.“

„Zdá sa, že áno!“

„Alebo radšej nemám?“ spýtala sa, akoby dúfala, že Katka začatý rozhovor sama ukončí.

„Veď ma už toľko nenapínaj!“

Dievča si odkašľalo. „Dobre teda,
si pripravená?“

„Klääára!“ Katka prevrátila oči. S jej sesternicou to bolo niekedy naozaj dosť ťažké!

„Dobre teda!“ zdvihla Klára ruky na obranu, „ty si to chcela! Teda... *môj* ocko povedal, že *tvoj* ocko má vážne problémy.“ Na niekoľko sekúnd sa odmlčala. „Ak som dobre rozumela, ide o peniaze...“ dokončila a zaškúlila na Katku.

„Hm... rozumiem.“ Doteraz verila, že sa jej pred sesternicou podarí zatajiť ich finančné problémy. Nie preto, že by jej nedôverovala, ale radšej na to nechcela myslieť. Necelý rok od matkinej smrti bol jej život v troskách. Práve sa s otcom spamätávali zo straty, kúpili jazdeckú školu Bažantiu farmu a dúfali, že začnú odznova. No všetko vyšlo inak.

„Iba som si myslela,“ začala Klára odznovu.

„... prinútila som ťa, aby sme sa zamiešali do tej záležitosti s Azurom, a teraz... Je mi ľúto, ak máte... kvôli Azurovi ešte viac výdavkov...“

„Ach, Klára!“ vzdychla si Katka a po tvári jej prebehol úsmev. „To, že je Azuro u nás, je to najlepšie, čo sa mi za posledné mesiace stalo.“

Klára sa na ňu pochybovačne pozrela.

„Naozaj!“ horlivo trvala na svojom.

„A čo peniaze?“ zistovala Klára.

„Vec sa má tak, že...“ Katka zvesila nohy z postele. Akokoľvek je to nepríjemné, teraz jej to raz a navždy objasní, aby už o tejto téme nemuseli nikdy hovoriť.

„Môjho ocka pri predaji farmy dobehli.“

Katka podišla k oknu a vyzrela von.

„Zo začiatku to znelo úžasne. Ale po našom nastahovaní sa ukázalo, že mnoho vecí treba opraviť. S tým sme nerátali. A teraz idú všetky peniaze na renováciu a nedokážeme splácať pôžičku. Preto nám chce banka zobrať farmu.“

Pošúchala si ramená, pretože jej po nich prebehli zimomriavky.

„Čo? Strašné!“ Klára bola v šoku. „A to vari môžem?“

„Áno,“ vzdychla si zachmúrene Katka a zobrala si zo stoličky sveter. „Ak včas nezaplatíme, môžu všetko.“

„Ale... prečo vám chýbajú peniaze?“ Klára upierala pohľad na sesternicu, kým tá hľadala papuče. „Videla som, že v stajni je veľa voľných boxov, mohli by ste ich prenajať!“

„Bože, Klára!“ soptila Katka, zhladúvajúc prezuvky pod posteľou. „Keby sme mohli, urobili by sme to. Najskôr musíme nájsť ľudí, ktorí by si u nás ustajnili kone. V tejto chvíli však nemáme nikoho.“ Konečne sa jej podarilo siahnuť na papuče pod posteľou.

Aj Klára vyliezla z postele. „A prečo nie?“

„Vinou nášho predchodcu na farme,“ Katka sa s prskaním narovнала a zlostne všuchla nohy do papúč. „Robil samé hlúposti a farme urobil zlé meno.“

„Ach, tak preto...“ chápavo prikývla Klára. Katka sa na ňu so začudovaním pozrela.

„No áno,“ prisvedčila, „o Bažantej farme som už všeličo počula. Napríklad, že stajne nie sú dobre vyčistené, tréning je slabý, do haly prší a v zime...“

„To by hádam už aj stačilo!“ prerušila ju Katka a podráždene vykročila ku dverám. Klára ju nasledovala.

„Hovorím iba, čo som počula,“ vysvetľovala za pochodu. „Veď ja viem, že to nie je pravda!“

„Už to viac nemôžem počúvať!“ vybuchla Katka. „Hnevá ma to! To, čo si počula ty, počuli aj ostatní. A práve preto sem nikto neprivedie svojho koňa! Pre hlúpe klebety!“

„Ak je to tak,“ usúdila Klára, zatiaľ čo hľadala svoje veci porozhadzované po izbe, „tak potom to bude náš ďalší prípad!“

„Hm?“ zachmúrila sa Katka.

„Pre náš spolok!“ odpovedala Klára, akoby to bolo tou najsamozrejmejšou vecou na svete. Medzitým našla nohavice obrátené naruby a začala ich naprávať.

„Náš nový prípad: prekliati, ohniví, fantastickí ryšiaci ochránia farmu pred bankou!“

Katka mlčala. Pred niekoľkými dňami založili na Klárino naliehanie detektívnu bandu. Klára naozaj verila tomu, že dokáže vyriešiť všetky problémy na svete. No ona sa za posledné

mesiace bolestivo presvedčila, že to nie je možné. Napriek tomu nechcela jej city zranit.

„Neviem,“ váhala. „Úprimne, obávam sa, že *my to nevyriešime*. Je to príliš náročná úloha.“

„Len sa nevzdávaj!“ štuchla ju sesternica povzbudivo do boku. „Farma ešte nie je predaná. Zažeň už tie pochmúrne myšlienky!“

„Ty si s tým začala,“ nedala sa Katka.

„Tak *ja* s tým teraz končím,“ dušovala sa Klára. „Ide sa! Poďme sa pozriet na Azura, to ťa znovu rozveselí,“ žmurkla veselo na sesternicu a prešmykla sa popri nej smerom von z izby.

2. Doktor Šimon

Ludovít Šulc sa vybral zavčas rána na susedné gazdovstvo, aby niekoľko hodín učil jazdu na koni. Dievčatá si z kuchyne zobrali žemle natreté marmeládou, vychlípali kakao a vybehli z domu. Katke padol pohľad na svetločervenú dodávku, čo sa približovala k farme gaštanovou alejou. Prekvapene zastala. Klára si vzdychla, pretože bežiac v tesnom závese za sesternicou musela prudko zabrzdíť. „To je predsa auto doktora Šimona, nie?“ overovala si.

„Áno! Čo tu robí tak zavčasu? Hádám nemá žiaden z koní koliku,“ premýšľala nahlas ustarostená Katka, zatiaľ čo auto pomaly prichádzalo k nim.

„Dobré ráno, dámy!“ zvolal doktor počas vystupovania z auta. „Čo vás v tomto čase vyhnalo z domu do treskúcej zimy? Veď máte prázdniny! Nemali by ste ešte spať? Kedysi to

bolo samozrejmé,“ uškrnul sa, vyhrnul si na kabáte golier a prešiel k zadnej časti svojho vozidla.

„Prázdniny!“ udrela sa Klára teatrálne do čela. „Ach bože,“ vzdychla si nahlas, „vedela som, že sme na niečo zabudli! Ponáhľajme sa naspäť do postele!“ Nato sa zvrtila a chystala sa vrátiť do domu.

„Klára – drzá ako opica!“ zhovievavo krútil hlavou veterinár. „Aj tak som rád, že ťa vidím. Ako ťa poznám, prevrátiš stajňu hore nohami.“

Klára, ktorá bývala na internáte a prišla sem na prázdniny, šibalsky prikývla. Doktor Šimon sa spýtavo pozrel na Katku, no tá len nevinne mykla plec.

„Mali by ste sa hanbiť, že si zavčas rána robíte žarty zo starého muža!“ vtipkoval, kým v kufri hľadal nejaké lieky. „A hlavne, ak ten starý muž...“ povedal tónom vzbudzujúcim súcit, „musí vláčiť svoje staré kosti počas týchto mrazivých dní až sem, k vám. A navyše vo sviatočný deň!“ S očakávaním sa pozrel na dievčatá ponad rám svojich okuliarov.